

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Milana Procházky a soudců Mgr. Ing. Veroniky Baroňové a JUDr. Petra Polácha v právní věci žalobkyně: **M. P.**, zastoupené Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**, se sídlem Žerotínovo náměstí 3/5, Brno, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 8. 2014, č. j. JMK 78323/2014, sp. zn. S – JMK 78323/2014/OD/Ša,

t a k t o:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se včas podanou žalobou domáhala zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Znojmo, odboru dopravy (dále též „správní orgán I. stupně“), ze dne 14. 4. 2014, č. j. MUZN 26973/2014, sp. zn. SMUZN 12235/2013 DOP-EŘ/K. Tímto rozhodnutím správní orgán I. stupně rozhodl o námitkách žalobkyně proti provedenému

záznamu bodů v bodovém hodnocení řidiče dle § 123f odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o silničním provozu“), tak, že podané námitky proti záznamům bodů v evidenční kartě zamítl a provedený záznam bodů potvrdil.

I. Vymezení věci

Správní orgán I. stupně vydal dne 31. 10. 2013 pod č. j. MUZN 68874/2013 oznámení o dosažení 12 bodů v bodovém hodnocení a vyzval žalobkyni k odevzdání řidičského průkazu.

Žalobkyně na toto oznámení reagovala podáním námitek proti provedenému záznamu bodů dle ustanovení § 123f odst. 1 zákona o silničním provozu, v nichž projevila pochybnosti o tom, že by se v takové míře dopustila dopravních přestupků, které jsou předmětem bodového systému. Své námitky žalobkyně směřovala do všech záznamů, které byly předmětem výpisu z bodového hodnocení řidiče.

Správní orgán I. stupně námitky žalobkyně rozhodnutím ze dne 14. 4. 2014, č. j. MUZN 26973/2014, sp. zn. SMUZN 12235/2013 DOP-EŘ/K, zamítl a provedené záznamy bodů potvrdil. Dospěl k závěru, že dle obsahu podaných námitek je nutno přezkoumat veškeré provedené záznamy bodů v bodovém hodnocení řidiče, kterými bylo dosaženo 12 bodů. Vyžádal si proto zaslání úředně ověřených kopií pokutových bloků, z nichž vyplynulo, že žalobkyně spáchala oznámené přestupky a že jí za ně byly oprávněně zaznamenány odpovídající počty bodů. Podklady, na základě kterých byly provedeny předmětné záznamy bodů, byly dle správního orgánu I. stupně jednoznačné, a body tak byly žalobkyni do bodového systému v registru řidičů zaznamenány správně. Správní orgán I. stupně rovněž konstatoval, že v řízení o námitkách nemá význam namítat skutkové okolnosti vztahující se k jednotlivým přestupkům, jelikož při zaznamenávání bodů se postupuje výhradně na základě pravomocného rozhodnutí o sankci nebo trestu za jednání zařazené do bodového hodnocení, kdy na takové rozhodnutí příslušných správních orgánů je nutno pohlížet jako na správné a zákonné, a to až do okamžiku, než je příslušný správní orgán prohlásí za nezákonné a zruší je.

Žalobkyně se proti tomuto rozhodnutí bránila odvoláním, ve znění jeho doplnění, v němž uplatnila námitky shodného obsahu jako v následně podané správní žalobě.

Žalovaný rozhodnutím ze dne 4. 8. 2014, č. j. JMK 78323/2014, sp. zn. S – JMK 78323/2014/OD/Ša, odvolání žalobkyně jako nedůvodné zamítl a prvostupňové správní rozhodnutí potvrdil. V odůvodnění rozhodnutí shrnul dosavadní průběh správního řízení, včetně obsahu podaného odvolání, a k věci samé uvedl, že v řízení o námitkách byla v souladu s rozsudkem Nejvyššího soudu ze dne 6. 8. 2009, č. j. 9 As 96/2008 - 44, zhodnocena způsobilost podkladů pro záznam bodů v registru řidičů. K námitce nezákonnosti a nesprávnosti rozhodnutí (tj. pokutových bloků), na základě kterých byly žalobkyni body zapsány, žalovaný odkázal na uvedený rozsudek a konstatoval, že správní orgány v řízení o námitkách proti záznamu bodů do registru řidičů zásadně nepřezkoumávají správnost

a zákonnost aktů orgánů veřejné moci, na základě kterých byl záznam proveden, neboť na tyto akty je třeba nahlížet jako na správné a zákonné, a to až do okamžiku, než je příslušný orgán veřejné moci zákonem předvídaným postupem prohlásí za nezákonné a zruší je, což se však v řešeném případě nestalo. Odvolací námitky tohoto obsahu proto žalovaný považoval v rámci řízení o námitkách proti záznamu bodů v registru řidičů za irelevantní.

Nad rámec výše uvedených závěrů žalovaný doplnil, že ohledně místa spáchání přestupku v případě přestupku ze dne 15. 3. 2012 bylo v předmětném pokutovém bloku uvedeno jako místo spáchání přestupku „I/38 Kasárna“ a místo uložení blokové pokuty pak „I/38 k. ú. Citonice“. Z této formulace vyplývá, že přestupek byl spáchán v části města Znojma, kterou prochází silnice I/38, kdy samotná bloková pokuta byla uložena na silnici I/38 v katastrálním území Citonice. Formulace „Kasárna“ představovala upřesnění místa spáchání přestupku, kdy bylo irelevantní, že již nebylo výslovně uvedeno, že se jedná o část města Znojma. Pokud se jednalo o námitku, že z pokutových bloků není patrné, který orgán tyto pokutové bloky vydal, žalovaný konstatoval, že žalobkyní použitý výklad rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2011, č. j. 6 Aps 3/2011 - 63, nelze – pokud jde o náležitosti pokutových bloků – vykládat extenzivně. Ve zmiňovaném rozsudku Nejvyšší správní soud posuzoval pasivní legitimaci v rámci řízení o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem, nikoliv obsahové náležitosti pokutových bloků, respektive označení správního orgánu, který rozhodnutí v blokovém řízení vydal. Z pokutových bloků přitom bylo dle žalovaného naprosto zřejmé, který správní orgán je vydal.

II. Obsah žaloby

Žalobkyně v podané žalobě předně namítala, že žalovaný neprovedl přezkoumání způsobilosti jednotlivých rozhodnutí, tj. pokutových bloků, pro zápis bodů do karty řidiče, a jako takové je tedy napadené rozhodnutí zatíženo vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů. Současně došlo vydáním napadeného rozhodnutí dle názoru žalobkyně k podstatnému porušení zákona a k porušení jejího práva na spravedlivý proces podle čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (publikované pod č. 209/1992 Sb., dále též „Úmluva“), kdy žalobkyně v této souvislosti poukazovala na skutečnost, že dle českého práva a recentní judikatury je řízení o námitkách řízením o trestním obvinění ve smyslu čl. 6 Úmluvy. Správní orgán I. stupně byl povinen z úřední povinnosti sám přezkoumat soulad zápisu bodů s právními předpisy, důkazní břemeno v tomto případě leželo na správním orgánu a rozhodně neplatilo, že by se žalobkyně musela jakkoli vyvinut. K tomu žalobkyně dále odkázala na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 5 As 39/2010 76, a ze dne 4. 9. 2012, č. j. 7 As 94/2012 - 20.

Žalobkyně dále zpochybňovala způsobilost jednotlivých rozhodnutí pro záznam bodů, a to konkrétně pokutového bloku ze dne 14. 11. 2012, série CQ/2010, číslo bloku Q 0569055; pokutového bloku ze dne 14. 10. 2012, série CP/2010, číslo bloku P 3019587; pokutového bloku ze dne 24. 5. 2012, série CQ/2010, číslo bloku Q 0661941; pokutového bloku ze dne 15. 3. 2012, série CP/2010, číslo bloku P 3071086 a pokutového bloku ze dne 21. 10. 2013, série ???/2013 (*pozn. krajského soudu: jedná se o sérii FD/2013*), číslo bloku D 1523467. U všech výše uvedených pokutových bloků žalobkyně namítala, že je vystavila Policie České

republiky nikoli jako správní orgán, ale jako ozbrojený bezpečnostní sbor. Žalobkyně v této souvislosti odkazovala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2011, č. j. 6 Aps 3/2011 - 63, podle kterého ve věcech dle silničního zákona policie vystupuje jako správní orgán a nikoli jako ozbrojený bezpečnostní sbor. Tímto správním orgánem tedy bylo v předmětné věci konkrétní krajské policejní ředitelství. Pokutové bloky však byly opatřeny kulatým razítkem s malým státním znakem České republiky s nápisem Policie České republiky, nikoliv s uvedením konkrétního krajského policejního ředitelství. Žalobkyně odkázala na ustanovení § 6, § 7 a § 8 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o Policii ČR“), jakož i na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 8. 2013, č. j. 1 As 66/2013 - 29. V této souvislosti upozornila, že je nutné, aby byly jednotlivé útvary policie jednoznačně identifikovány v otisku úředního razítka, případně na jiném místě, absence takového razítka či tisku na originálu rozhodnutí pak zakládá jeho absolutní nezákonnost. Dále žalobkyně odkázala na ustanovení § 77 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), a uzavřela, že jako podklad pro zápis bodů do karty řidiče nelze akceptovat rozhodnutí, které, jak tomu bylo v předmětném případě, vykazuje prvky nicotnosti nebo nezákonnosti, jelikož z něho nevyplývá, který správní orgán ho vydal.

Žalobkyně rovněž namítala, že na pokutovém bloku ze dne 15. 3. 2012, série CP/2010, číslo bloku P 3071086, není určeno místo údajného spáchání přestupku. Silnice I/38 v obci Citonice, kde byla pokuta uložena, touto obcí vůbec neprochází a co se týče obce Kasárna, tak tato obec neexistuje, k čemuž žalobkyně odkázala na seznam obcí vedený ministerstvem vnitra a seznam obcí vedený Českým statistickým úřadem. K takto nesprávně stanovenému místu spáchání přestupku žalobkyně odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2010, č. j. 4 As 28/2010 56, a uzavřela, že ani z tohoto důvodu nebylo možné předmětný pokutový blok považovat za způsobilý podklad pro záznam bodů do karty řidiče.

Z výše uvedených důvodů proto žalobkyně závěrem navrhla, aby krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i jemu předcházející prvostupňové rozhodnutí, zrušil a žalovanému uložil povinnost nahradit žalobkyni náklady soudního řízení.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

Žalovaný ve svém vyjádření k podané žalobě uvedl, že v řízení o námitkách správnímu orgánu nepřísluší přezkoumávat pravomocná rozhodnutí, kterými byly uloženy sankce za jednání zařazená do bodového hodnocení. Žalobkyně se mylí, když namítá, že řízení o námitkách je řízením o trestním obvinění, naopak Nejvyšší správní soud opakovaně judikoval, že systém bodového hodnocení řidičů nemá sankční povahu a jeho smyslem je průběžné sledování kázně řidičů při provozu na pozemních komunikacích (k tomu viz rozsudky Nejvyššího správního soudu č. j. 4 As 5/2005 - 63, č. j. 2 As 19/2009 - 93, č. j. 4 As 102/2013 - 38, č. j. 5 As 26/2010 - 45 a č. j. 8 As 23/2010 - 89). Opačný názor zaujal šestý senát Nejvyššího správního soudu, který věc usnesením ze dne 10. 9. 2014, č. j. 6 As 114/2014 - 44, postoupil rozšířenému senátu, tudíž jednoznačnost názoru žalobkyně v tomto případě není na místě. V ostatním žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, ve kterém se s námitkami žalobkyně vypořádal.

Žalovaný dále k prokázání svých tvrzení výslovně navrhl jako důkazy správní spis správního orgánu I. stupně, jakož i správní spis žalovaného, které ke svému vyjádření přiložil. S ohledem na výše uvedené pak závěrem navrhl, aby krajský soud žalobu zamítl.

IV. Posouzení věci krajským soudem

Žaloba byla podána včas [§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)], osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a jedná se o žalobu přípustnou (zejména § 65, § 68 a § 70 s. ř. s.). Vzhledem k tomu, že žalovaný výslovně souhlasil s rozhodnutím o věci samé bez jednání, a žalobkyně ve lhůtě dvou týdnů ode dne doručení výzvy nevyjádřila nesouhlas s takovým projednáním věci, ačkoli byla poučena o tom, že nevyjádří-li svůj nesouhlas, bude se mít za to, že souhlas je udělen, rozhodl soud v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. o věci samé bez jednání.

Dle § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích uplatněných žalobních bodů a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Vzhledem k tomu, že žalobkyně předně v podané žalobě uplatnila námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí žalovaného, zabýval se krajský soud nejprve touto žalobní námitkou, neboť případná nepřezkoumatelnost vydaného správního rozhodnutí (ať už pro jeho nesrozumitelnost či pro nedostatek důvodů) by byla vadou natolik závažnou, pro kterou by muselo být rozhodnutí žalovaného dle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. zrušeno.

V souvislosti s nepřezkoumatelností napadeného rozhodnutí žalobkyně namítala jeho nepřezkoumatelnost z nedostatku důvodů, jelikož žalovaný neprovedl přezkoumání způsobnosti podkladů pro zápis bodů do evidenční karty řidiče.

Krajský soud k této námitce na úvod připomíná, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí může nastat z důvodu jeho nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí. V případě nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů pak soud posuzuje, zda se žalovaný v rozhodnutí vypořádal se všemi žalobcem uplatněnými okolnostmi a zda srozumitelným způsobem uvedl, jaké skutečnosti vzal při svém rozhodování za prokázané a kterým naopak nepřisvědčil, jakými úvahami byl ve svém rozhodování veden, o které důkazy opřel svá skutková zjištění a které důvody jej vedly k vyslovení závěrů obsažených ve výsledném rozhodnutí.

Vychází-li krajský soud z výše uvedených závěrů, jakož i ze základních zásad vztahujících se k obsahovým náležitostem odůvodnění rozhodnutí, pak je zřejmé, že žalobou napadené rozhodnutí tyto základní obsahové náležitosti nepostrádá. Z odůvodnění tohoto rozhodnutí je možno seznat, jakými úvahami byl žalovaný ve své rozhodovací činnosti veden, jakými skutečnostmi se zabýval a jaké důvody jej vedly k vyslovení závěrů obsažených ve výsledném rozhodnutí. Žalobou napadené rozhodnutí tak umožňuje řádný soudní přezkum, včetně ověření skutečnosti, zda na straně správních orgánů nedošlo ke svévolnému

rozhodování. Z rozhodnutí jsou patrné závěry, které žalovaný ve vztahu k uplatněným námitkám žalobkyně zaujal a na základě jakých konkrétních skutečností k nim dospěl. Namítanou nepřezkoumatelnost proto krajský soud v daném případě neshledal, a proto mohl přistoupit k věcnému posouzení v žalobě uplatněných námitek.

Žalobkyně v podané žalobě namítala, že žalovaný neprovedl přezkum způsobilosti podkladů pro zápis do evidenční karty řidiče a porušil její právo na spravedlivý proces dle čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod, jelikož nezohlednil povahu řízení o námitkách, které je dle jejího názoru především řízením o trestním obvinění.

Krajský soud v této souvislosti na úvod podotýká, že je třeba striktně rozlišovat mezi správními řízeními o jednotlivých přestupcích a mezi řízením o námitkách proti provedení záznamu, kterým bylo dosaženo celkového počtu 12 bodů, neboť tato řízení mají zcela odlišný předmět. Pouze v řízeních o jednotlivých přestupcích proti bezpečnosti silničního provozu je možno projednat, zda se stal skutek definovaný zákonem jako přestupek, zda byl řidič obviněn z jeho spáchání skutečně jeho pachatelem, jakož i další okolnosti související s naplněním skutkové podstaty přestupku. Naproti tomu v řízení o námitkách proti provedení záznamu bodů v registru řidičů je předmětem řízení posouzení, zda byly záznamy bodů v registru provedeny v souladu se zákonem, tj. zda podkladem pro takový záznam bylo pravomocné rozhodnutí, zda počet zaznamenaných bodů odpovídá spáchanému přestupku, apod. Takto vymezenému předmětu řízení pak logicky odpovídá i výrok rozhodnutí a jeho odůvodnění, z čehož je nutno vycházet i při podání opravného prostředku a formulování jednotlivých námitek.

Podle ustanovení § 123a zákona o silničním provozu se bodovým hodnocením zajišťuje sledování opakovaného páchaní přestupků, jednání, které má znaky přestupku podle jiného právního předpisu, nebo trestných činů, spáchaných porušením vybraných povinností stanovených předpisy o provozu na pozemních komunikacích řidičem motorového vozidla nebo že se řidič porušování těchto povinností nedopouští. Přehled jednání spočívajícího v porušení vybraných povinností stanovených předpisy o provozu na pozemních komunikacích a počet bodů za tato jednání je stanoven v příloze k tomuto zákonu.

Podle § 123b odst. 1 zákona o silničním provozu řidiči motorového vozidla, kterému byla příslušným orgánem uložena sankce za přestupek anebo trestný čin, za který mu byl uložen trest, spáchal jednáním zařazeným do bodového hodnocení, se zaznamená v registru řidičů stanovený počet bodů. Dle § 123b odst. 2 zákona o silničním provozu záznam v registru řidičů provede příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností ke dni uložení pokuty za přestupek v blokovém řízení nebo ke dni nabytí právní moci rozhodnutí o uložení sankce za přestupek, anebo rozhodnutí, kterým se ukládá trest za trestný čin.

Podle § 123f odst. 1 zákona o silničním provozu nesouhlasí-li řidič s provedeným záznamem bodů v registru řidičů, může podat proti provedení záznamu písemně námitky obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností příslušnému k provádění záznamu. Podle § 123f odst. 3 zákona o silničním provozu shledá-li příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností námitky řidiče neodůvodněné, rozhodnutím námitky zamítne a provedený záznam potvrdí.

Správní orgán I. stupně tedy v řízení o námitkách obstaral úředně ověřené kopie pokutových bloků, čímž doložil projednání přestupků a uložení pokuty za ně v blokovém řízení, což žalobkyně na jednotlivých blocích stvrdila svým podpisem. Z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně je přitom zřejmé, že tento přezkoumal předmětné záznamy bodů a jejich zákonnost, když ke každému provedenému záznamu zvlášť uvedl, že pro něj existuje způsobilý podklad, že záznam v registru řidičů byl proveden zcela v souladu s tímto způsobilým podkladem a že též počet připsaných bodů odpovídá bodovému hodnocení jednání, jak je uvedeno v příloze zákona o silničním provozu. Žalovaný přezkoumal odvoláním napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, a vzhledem k tomu, že se v plném rozsahu ztotožnil s vyslovenými závěry prvostupňového správního orgánu, nebylo nezbytné, aby opakoval (shodně jako správní orgán I. stupně) hodnocení způsobilosti jednotlivých pokutových bloků jako podkladů pro záznam bodů do registru řidičů. Z hlediska nároků kladených na odůvodnění správního rozhodnutí tak zcela postačovalo, pokud žalovaný v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí uvedl, že *„z předmětných pokutových bloků je naprosto zřejmé, jakého jednání se účastník dopustil, a tyto pokutové bloky splňují obsahové náležitosti, když z nich je patrné, jakého konkrétního druhu jednání se účastník řízení dopustil, a kdy a kde se tak stalo“*. Žalovaný se dále v odůvodnění napadeného rozhodnutí zabýval námitkami směřujícími proti pokutovému bloku ze dne 15. 3. 2012 jako způsobilému podkladu pro provedení záznam bodů a vypořádal se též s námitkou žalobkyně, že z vydaných pokutových bloků není patrné, jaký správní orgán je vydal, jakož i s argumentací žalobkyně rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2011, č. j. 6 Aps 3/2011 - 63. Za dané situace proto nelze postupu žalovaného nic vytknout a jím vydané rozhodnutí nelze pokládat za nepřezkoumatelné pro nedostatek odůvodnění.

Jak již krajský soud upozornil výše, předmět řízení o námitkách nelze ztotožňovat s předmětem řízení, ve kterých bylo rozhodováno o vině žalobkyně ze spáchání jednotlivých přestupků. Řízení o záznamu bodů do registru řidičů dle § 123b odst. 1 zákona o silničním provozu, stejně jako řízení o námitkách proti rozhodnutí o provedení záznamu bodů do registru řidičů dle § 123f odst. 1 zákona o silničním provozu, a řízení o přestupku dle zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“), představují z hlediska jejich předmětu samostatná řízení. Zatímco přestupkové řízení event. ústí v rozhodnutí o uložení sankce podle zákona o přestupcích, princip bodového systému, zde reprezentovaný řízením o zápisu bodů do registru řidičů, spočívá v tom, že za určité přestupky proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu jsou řidičům připisovány „trestné“ body. Přestože však rozšířený senát Nejvyššího správního soudu ve svém rozhodnutí ze dne 30. 9. 2015, č. j. 6 As 114/2014 - 55, publikovaném pod č. 3339/2016 Sb. NSS, dospěl k závěru, že *„záznam stanoveného počtu bodů v registru řidičů podle § 123b odst. 1 zákon č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, je „trestem“ ve smyslu čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod a čl. 7 odst. 1 věty druhé Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod“*, nic to nemění na skutečnosti a nadále platí závěry dosavadní judikatury Nejvyššího správního soudu, že příslušné námitky proti tomu, zda vůbec došlo ke spáchání deliktu, může dotýčný uplatnit pouze a jedině v průběhu příslušného řízení o přestupku (k tomu shodně např. rozsudek Nejvyššího správního soudu

ze dne 2. 8. 2012, č. j. 3 As 66/2012 - 38, všechna další níže uvedená rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).

Z výše uvedeného tedy vyplývá, že v řízení o námitkách v rámci bodového systému není správní orgán povinen přezkoumávat správnost a zákonnost pravomocných rozhodnutí jiných správních orgánů, kterými bylo již jednou rozhodnuto o odpovědnosti řidiče za protiprávní jednání způsobené nerespektováním pravidel silničního provozu. Řízení o námitkách není ani odvoláním proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně vydaném v řízení o přestupcích, tedy se nejedná o pokračování jednoho a téhož správního řízení, když předměty obou těchto řízení jsou naprosto odlišné (k tomu srovnej rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2009, č. j. 9 As 96/2008 - 44, ze dne 30. 5. 2011, č. j. 2 As 19/2011 - 87, či ze dne 13. 10. 2010, č. j. 1 As 16/2010 - 105).

V řízení o námitkách není správní orgán oprávněn zpochybňovat pravomocná rozhodnutí o spáchání přestupků, přičemž je povinen respektovat zásadu presumpce správnosti těchto právních aktů a zároveň zásadu *ne bis in idem*, a tedy se nemůže opětovně zabývat otázkou odpovědnosti žalobkyně ze spáchání jednotlivých přestupků. Případné námitky žalobkyně v tom smyslu, že příslušný orgán přesvědčivě neprokázal spáchání přestupků, mohly a měly být žalobkyní uplatněny ve správním řízení před příslušným správním orgánem, včetně případných dalších fází přezkoumávání rozhodnutí o přestupku. Jedině v takto vyvolaném řízení totiž mají námitky zpochybňující samotné přestupkové jednání své místo a příslušný správní orgán nebo soud by byl povinen se s nimi vypořádat. Rozhodující je tedy skutečnost, že při zachování veškerých práv žalobkyně řízení (byť ve zkrácené podobě blokového řízení) proběhlo a vyústilo v pravomocná rozhodnutí o spáchání přestupků žalobkyní, kterým až do doby jejich zrušení svědčí presumpce správnosti.

V návaznosti na výše uvedené je tedy nutno odmítnout tvrzení žalobkyně, že by snad v řízení o námitkách měl správní orgán provádět důkazy za účelem prokázání viny žalobkyně ze spáchání předmětných přestupků, o kterých již bylo rozhodnuto pravomocnými rozhodnutími o přestupcích. Byla-li již jednou vina žalobkyně prokázána, pak v řízení o námitkách proti provedenému záznamu bodů správní orgány žádné důkazní břemeno stran prokázání viny žalobkyně za spáchání jednotlivých přestupků netíží. Správní orgány tak v nyní projednávané věci postupovaly v souladu s právními předpisy, a krajský soud takto uplatněné žalobní námitky neshledal důvodnými.

Žalobkyně dále v podané žalobě namítala, že na pokutovém bloku ze dne 15. 3. 2012, série CP/2010, číslo bloku P 3071086, není určeno místo údajného spáchání přestupku, neboť místo je označeno jako obec Citonice, silnice I/38. Silnice I/38 však dle žalobkyně obcí Citonice vůbec neprochází a obec Kasárna neexistuje.

V pokutovém bloku ze dne 15. 3. 2012 se v kolonce „*Doba, místo a popis skutkového jednání*“ uvádí „15. 3. 2012, 08:16, I/38 Kasárna, RJ v obci 50/70/67, § 18/4 z. č. 361/2000 Sb“. Pokutový blok byl vystaven „v I/38 k. ú. Citonice“. Z výše uvedeného popisu je dle krajského soudu zřejmé, že žalobkyně se dne 15. 3. 2012 v 8:16 hod., v obci Kasárna, kterou prochází silnice I/38, dopustila překročení povolené rychlosti v obci, kdy v daném úseku

dovolená rychlost činila 50 km/h, naměřena byla rychlost 70 km/h a rychlost po odečtení odchylky činila 67 km/h. Samotná bloková pokuta byla uložena na silnici I/38 v katastrálním území Citonice. Kasárna je částí obce Znojmo. Přitom skutečnost, že tato doplňující informace zde není uvedena, nečiní předmětný pokutový blok nezpůsobilým pro záznam bodů.

Jak Nejvyšší správní soud uvedl již ve svém rozhodnutí ze dne 6. 8. 2009, č. j. 9 As 96/2008 - 44: „*Správní orgán rozhodující v řízení o námitkách proti provedení záznamu bodů v registru řidičů (§ 123f zák. č. 361/2000 Sb., zákon o silničním provozu) je oprávněn zkoumat pouze to, zda existuje způsobilý podklad pro záznam (tj. pravomocné rozhodnutí příslušného orgánu veřejné správy či soudu ve smyslu § 123b odst. 1 a 2 citovaného zákona), zda záznam v registru řidičů byl proveden zcela v souladu s tímto způsobilým podkladem a zda počet připsaných bodů odpovídá v příloze k citovanému zákonu obsaženému bodovému hodnocení jednání. Správní orgán v tomto řízení zásadně nepřezkoumává správnost a zákonnost aktů orgánů veřejné moci, na základě kterých byl záznam proveden, neboť na tyto akty je třeba nahlížet jako na správné a zákonné, a to až do okamžiku, než je příslušný orgán veřejné moci zákonem předvídaným postupem prohlásí za nezákonné a zruší je (zásada presumpce správnosti aktů orgánů veřejné moci).*“

Rozsah přezkumu způsobilosti podkladu pro zápis bodů do registru je tedy v řízení o námitkách užší, než při přezkumu v rámci řízení o přestupku. Žalovanému ani správnímu soudu tedy nepřísluší hodnotit skutkové otázky protiprávního jednání (obdobně viz též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 3. 2012, č. j. 5 As 118/2011 - 103). Pro orgán rozhodující o námitkách je podstatné posoudit, zda zde existuje způsobilý podklad pro záznam bodů, zda záznam bodů byl proveden v souladu s tímto podkladem a zda počet připsaných bodů odpovídá počtu bodů stanovených v příloze k zákonu o silničním provozu. Tak tomu také v daném případě bylo. Pokud žalobkyně nesouhlasila s tím, jak je její deliktní jednání v bloku popsáno, jednoduše neměla přistoupit k podpisu předmětného pokutového bloku. Pokud žalobkyně svůj podpis na pokutový blok připojila, nemůže již závěr obsažený v pokutovém bloku úspěšně zpochybnit. Odkazuje-li pak žalobkyně v této souvislosti v podané žalobě na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2010, č. j. 4 As 28/2010 - 56, je nutno konstatovat, že toto se týkalo výroku rozhodnutí vydaného v řízení o přestupku, které také bylo v citované věci žalobou napadeno, a tedy soud přezkoumával, zda dané rozhodnutí o přestupku obsahuje dostatečně konkrétní popis místa spáchání přestupku. V nyní posuzované věci je však situace odlišná, neboť předmětem přezkumu není „standardní“ rozhodnutí o přestupku, nýbrž rozhodnutí ve věci námitek žalobkyně proti provedení záznamu bodů v registru řidičů. Z tohoto důvodu tedy správní orgány byly oprávněny toliko hodnotit a posuzovat, zda záznam bodů byl proveden na základě způsobilého podkladu, což v daném případě bylo naplněno.

Krajský soud zároveň na tomto místě doplňuje, že nelze odhlédnout ani od rozdílných podmínek, za nichž je pokutový blok vydáván. Vzhledem k tomu na něj nelze klást stejné obsahové požadavky jako na běžné správní rozhodnutí. Základním smyslem blokového řízení je totiž rychlé vyřízení věci. V této souvislosti krajský soud rovněž odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2014, č. j. 4 As 127/2014 - 39, kde se mimo jiné uvádí: „*S rigidní přísností nelze posuzovat pokutový blok ani po obsahové stránce. Při*

zohlednění specifík blokového řízení je možno přijmout i strohé a zkratkovité formulace, je-li z nich patrné, komu, kdy a za jaký přestupek byla pokuta v blokovém řízení uložena, jak vyžaduje § 84 a násl. zákona o přestupcích. Podstatné je, aby konkrétní jednání konkrétní osoby bylo v bloku popsáno natolik jednoznačně a určitě, že nebude zaměnitelné s jiným jednáním.“ Těmto požadavkům přitom předmětný pokutový blok ze dne 15. 3. 2012, série CP/2010, číslo bloku P 3071086, beze zbytku dostál, a tedy byl v daném případě způsobilým podkladem pro záznam bodů, neboť v něm popsáný skutek nevzbuzoval žádnou pochybnost o tom, jaké jednání bylo žalobkyni kladeno za vinu. Krajský soud tedy námitkám žalobkyně směřujícím proti nezpůsobilosti tohoto rozhodnutí nepřisvědčil.

Žalobkyně v podané žalobě zpochybňovala také způsobilost pokutových bloků, které dle jejího názoru nebyly vydány správním orgánem, nýbrž policií jako ozbrojeným bezpečnostním sborem. Tento svůj závěr žalobkyně odvozovala od otisku kulatého úředního razítka Policie České republiky na pokutovém bloku ze dne 14. 11. 2012, série CQ/2010, číslo bloku Q 0569055; pokutovém bloku ze dne 14. 10. 2012, série CP/2010, číslo bloku P 3019587; pokutovém bloku ze dne 24. 5. 2012, série CQ/2010, číslo bloku Q 0661941; pokutovém bloku ze dne 15. 3. 2012, série CP/2010, číslo bloku P 3071086 a pokutovém bloku ze dne 21. 10. 2013, série FD/2013, číslo bloku D1523467, když správně na nich mělo být dle žalobkyně otištěno razítko krajského ředitelství policie příslušného kraje.

Podle § 52 zákona o přestupcích přestupky projednávají dle písm. a) obecní úřady nebo zvláštní orgány obcí (§ 53 odst. 4), dle písm. b) jiné správní orgány, stanoví-li tak zvláštní zákon.

Podle § 124 odst. 9 písm. d) zákona o silničním provozu policie vykonává dohled na bezpečnost a plynulost provozu na pozemních komunikacích tím, že dle písm. d) projednává v blokovém řízení přestupky proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle zvláštního předpisu.

V posuzovaném případě tak byly pokutové bloky vydány konkrétním příslušníkem Policie České republiky na základě jeho oprávnění vyplývajícího z § 124 odst. 9 písm. d) zákona o silničním provozu, které je zařazeno v hlavě VI. zákona nazvané jako *Státní správa*. Ustanovení § 124 odst. 1 téhož zákona pak stanoví, že státní správu ve věcech provozu na pozemních komunikacích vykonává ministerstvo, které je ústředním orgánem státní správy ve věcech provozu na pozemních komunikacích, krajský úřad, obecní úřad obce s rozšířenou působností, Ministerstvo vnitra a *policie*.

Krajský soud dále uvádí, že legislativní zkratka „správní orgán“ je definována v ustanovení § 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Podle této legislativní zkratky se správním orgánem rozumí orgán moci výkonné, orgán územního samosprávného celku, fyzická nebo právnická osoba nebo jiný orgán, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy. Policie přitom vystupuje při provádění úkonů podle § 124 zákona o silničním provozu jako správní orgán, resp. jako orgán moci výkonné (k tomu srovnej též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2011, č. j. 6 Aps 3/2011 - 63, publikovaný pod č. 2603/2012 Sb. NSS).

Na těchto závěrech přitom nemůže nic změnit ani skutečnost, že v daném případě bylo na předmětných pokutových blocích použito razítka Policie České republiky, namísto razítka konkrétního krajského ředitelství. Policie České republiky je správním orgánem, který byl oprávněn pokutový blok vydat, a to prostřednictvím některé ze svých složek. Razítko „*Policie České republiky*“ tak tento orgán identifikuje dostatečně, jak ostatně Nejvyšší správní soud dovodil již ve svém rozsudku ze dne 16. 3. 2016, č. j. 1 As 267/2015 - 38. Vzhledem k tomu, že pokutový blok je rozhodnutím svého druhu (*sui generis*), krajský soud na tomto místě rovněž odkazuje na bohatou judikaturu Nejvyššího správního soudu týkající se formálních požadavků na správní rozhodnutí. Ta opakovaně dovozuje, že chybějící otisk úředního razítka či podpis úřední osoby nebo chyba v označení správního orgánu zpravidla nepředstavují podstatné vady, nezpůsobují-li pochybnost o pravé podstatě a druhu písemnosti (srovnej např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 4. 2004, č. j. 2 Azs 5/2004 - 48, ze dne 20. 1. 2011, č. j. 8 As 47/2010 - 81, či ze dne 25. 11. 2003, č. j. 7 A 82/2002 - 40). Tím spíše tedy nelze souhlasit s argumentací žalobkyně, že by z této skutečnosti bylo možno dovozovat nicotnost vydaných správních rozhodnutí (pokutových bloků), která představuje nejzávažnější, nejtěžší a rovněž nezhojitelnou vadu těchto rozhodnutí. Nicotné rozhodnutí není rozhodnutím nezákonným, ale rozhodnutím, které pro své vady takové intenzity vůbec nelze za rozhodnutí správního orgánu považovat a které nevyvolává veřejnoprávní účinky. Na taková rozhodnutí se hledí jako na neexistující a nezpůsobilá vyvolat příslušné právní důsledky. O takový případ se však zjevně v posuzované věci nejedná.

V nyní projednávaném případě všechny shora vyjmenované pokutové bloky obsahují přesné vymezení přestupků, jakož i vlastnoruční podpis žalobkyně. Tyto náležitosti jsou přitom pro způsobilost bloku být podkladem pro záznam bodů zcela klíčové. Dále je na nich uvedeno jméno, funkce, číselné zařazení a podpis příslušníka Policie České republiky, který blok vydal, a i ono sporné razítko Policie České republiky. Krajský soud přitom podotýká, že i kdyby přistoupil na argumentaci žalobkyně, dle které by mělo být na pokutových blocích otištěno razítko krajského ředitelství, nikoliv Policie České republiky, neměla by tato skutečnost v souladu s výše uvedenými judikatorními závěry žádný vliv na možnost zapsat dle těchto pokutových bloků body do registru řidičů (shodně srovnej bod 19. odůvodnění rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 3. 2016, č. j. 1 As 267/2015 - 38). Ani s touto žalobní námitkou se proto krajský soud neztotožnil.

Závěrem krajský soud pouze pro úplnost doplňuje, že pokud žalovaný ve svém vyjádření k podané žalobě navrhl jako důkazy správní spis správního orgánu I. stupně vedený pod sp. zn. SMUZN 12235/2013, jakož i správní spis žalovaného vedený pod sp. zn. S – JMK 78323/2014/OD/Ša, je nutno konstatovat, že obsah správního spisu je podkladem pro rozhodnutí soudu, který je povinen se s ním náležitě seznámit. „*Pokud krajský soud v řízení o žalobě ve správním soudnictví vychází z údajů obsažených ve správním spisu, aby ověřil skutkový a právní stav, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí správního orgánu, pak tento postup nelze označit za dokazování ve smyslu § 52 s. ř. s.*“ (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008 - 117, publikovaný pod č. 2383/2011 Sb. NSS). Z tohoto důvodu tedy krajský soud uzavírá, že žalovaným předložené správní spisy nelze pokládat za důkazní prostředky, jimiž by krajský soud prováděl v řízení dokazování.

V. Závěr a náklady řízení

Krajský soud tak na základě všech výše uvedených skutečností neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého žalobkyně, která neměla ve věci úspěch, nemá vůči žalovanému právo na náhradu nákladů řízení před soudem a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly. Krajský soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních právních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 21. dubna 2016

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu